μὲ τοὺς Οὐγενότους ;

— Συγνώμη, λοχαγέ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Οὐγολίνος. Οἱ Οὐγενότοι εἶναι ὡς ἐπί τὸ πλεῖστον ἄνθρωποι εἰρηνικοί καὶ ψυχροί. Θὰ κάνουν ὅλας τὰς δυνατὰς θυσίας, πρὶν ἀποφασίσουν νὰ ρθοῦν στὰ χέρια μὲ τοὺς καθολικούς. Πολλοὶ θὰ μεταναστεύσουν. Οἱ φτωχοὶ θὰ ζητήσουν ἄσυλο καὶ καταφύγιο στὶς σπηλιὲς καὶ στὰ δάση, ὅπως τὸ ἔκαναν ἐξάλλου καὶ ἄλλοτε... Ἀλλά...

Ἐδῶ, ἡ βροντὰ καὶ βραχνὴ φωνὴ τοῦ καμπούρη ἄρχισε νὰ γίνεται ἐπίσημη, σὰν τῶν προφητῶν ὅταν ἀνήγγειλαν τὴν πτῶση τῆς Ἱερουσαλήμ.

— Ἀλλά, ἐσυνέχισε, ὅταν θὰ ζητήσουν νὰ σκοτώσουν τοὺς δυσσυχισμένους αὐτοὺς σὰν ἄγρια θηρία, ὅταν θὰ τοὺς κυνηγᾶνε ἐνῶ ἐκεῖνοι θὰ τρέχουν ἀφίνοντας πίσω τους αἱμάτινα ἀπὸ αἷμα, τότε οἱ καταδυναστευόμενοι θὰ ἀγανακτήσουν καὶ θὰ ζητήσουν ἐκδίκηση. Καὶ τότε θ' ἀρχίσουν τρομερὲς ἀντεκδικήσεις. Καὶ ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοίμονο σὲ κείνους ποὺ θὰ τὶς προκαλέσουν.

— Μά, μήπως ἀγαπητέ μου, εἶσαι Οὐγενότος; ρώτησε ὁ λοχαγός, βλέποντας μὲ κατάπληξη τὸ συχαμερὸ ἐκεῖνο ἀνθρωπάριο, τὸν κακοφτιασμένο ἐκεῖνο καμπούρη, τὸν ἀνθρώπινο ἐκεῖνο δαιμονα νὰ μεταμορφώνεται ξαφνικὰ μπροστά του.

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ ἔκανε ὅλη τὴν ὁρμὴ τοῦ καμπούρη νὰ καταπέση.

— Δὲν εἶμαι τίποτε, εἶπε. Εἶμαι μονάχα ἕνα σκουλῆκι τὸ ὁποῖο δὲν θέλει ν' ἀφήση νὰ τὸ ποδοπατήσουν. Ἔχω καὶ γὼ τὴ δειλὴ πονηρία μου, ὅπως καὶ ὁ λαγός. Τί τὰ θέλεις ! ἀγαπῶ τὴ ζωή ! Ἐὰν ὅμως ἤξερες τί βάσανα μὲ ποτίζουν κάθε μέρα! Εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ κρυσιοῦ καὶ τοῦ ψωμιοῦ ποὺ τοὺς βάζω νὰ φᾶνε στὸ τραπέζι ὁ ἕνας μὲ κλωτσάει, ὁ ἄλλος μὲ φωνάζει βρωμερὲ σκύλλε καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ κάνει νὰ μοῦ πληρώσουν, μοῦ τὰ πετᾶνε κατάμουτρα φωνάζοντας : νὰ πάρτα. Κι' ὅμως ἔχω κ' ἐγὼ ψυχὴ ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Εἶχα κι' ἐγὼ μητέρα ἡ ὁποία ἴσως νὰ μὴ μ' εὔρισκε ἄσκημο.

Ἔπινε πιὰ μὲ τὸ λαγήνι!...

Πῶς ὁ Οὐγολίνος ἤξερε τόσα πράγματα

— Μὰ ὑπομονή, ἐπανέλαβε ὁ Οὐγολίνος. Μαζεύω πεντάρα τὴν πεντάρα γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ δυστυχία αὐτὴ ποὺ βρίσκομαι. Καὶ ὅταν πεισθῶ ὅτι δὲν θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ πεθανω ἀπὸ τὴν πεῖνα, κάνεις πιὰ δὲν θὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπό μου, κανεὶς δὲν θὰ μὲ κοροϊδέψῃ, κανεὶς δὲ θὰ μὲ βρίσῃ !

— Εἶσαι μεθυσμένος φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ λοχαγός, γελῶντας γιὰ τὴν ἔξυψη αὐτὴ τοῦ νάνου. Τὸ κρασὶ ποὺ ἔπιες σὲ κάνει νὰ βλέπῃς μαῦρα τὰ πράμματα. Δὲν εἶσαι βέβαια Ἄδωνις, εἴμαστε σύμφωνοι, ἀλλὰ ἡ ἐμορφιὰ εἶνε κάτι ποὺ χάνεται μὲ τὴ συνήθεια. Μόλις σὲ γνερίσα, δὲν θὰ εἶνε μιὰ ὥρα, καὶ ὅμως νὰ συνείθισα τόσο τὴν μορφή σου, ὥστε σοῦ ὑπόσχομαι, ὅταν πλουτίσω, νὰ σὲ κάρω ἱπποκόμο μου. Ἱπποκόμος ἑνὸς Γαλβατρόν Φερουλιάκ Ποπίας νί' Ἀζενοῖς. Εἶνε, διάβολε, μία πρώτης τάξεως θέσις !... Γελᾷς ἀνόητε ; Τολμᾷς νὰ γελᾷς ! Ἀπὸ ποὺ ἀντλεῖς αὐτὴ σου τὴν αὐθάδεια ;

— Γελῶ, λοχαγέ, γιατὶ ἀκριβῶς χθὲς μοῦ ἐπρότειναν αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνετε σήμερα καὶ σεῖς...

— Ἄ ἔτσι ; Τί μοῦ ἔλεγες λοιπὸν πρὸ ὀλίγου, πῶς εἶσαι ἐνδιαιμένος ; Δύο εὐγενεῖς θέλουν νὰ σὲ πάρουν μαζί τους καὶ πάλι παραπονεῖσαι ἄθλιε ;

— Ὁ χθεσινὸς δὲν εἶνε εὐγενής.

— Τί εἶνε λοιπόν ;

— Ἐπιστήμων, Χειροῦργος.

— Τὸν κατεργάρη ! Ἤθελε λοιπὸν νὰ κάμῃ ἀνατομία ἀπάνω σου !

— Φοβήθηκα πράγματι. Ποτὲ δὲν διεσταυρώθη τὸ βλέμμα μου μὲ βλέμμα τόσο ψυχρὸ καὶ βαθύ. Ὅλο μου τὸ σῶμα φρικίασε..

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΑ ΧΑΜΑΜΙΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Οἱ Τοῦρκοι ὅταν φεύγουν ἀπὸ τὸν τόποτους, παραπονοῦνται, ὅτι ὅπου πηγαίνουν δὲ βρίσκουν ἀρκετὰ... χαμαμισ.

Οἱ Μουσουλμάνοι πραγματικῶς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καθαρώτερους λαοὺς τῆς γῆς ἀναγκαστικῶς, γιατὶ τὴν τακτικὴ πλύσι τοῦ σώματός των τὴν ἐπιβάλλει ἡ θρησκεία τους.

Οἱ Μουσουλμάνοι ὑποχρεώνονται νὰ κάνουν πέντε προσευχὲς τὴν ἡμέρα καὶ ἰσάριθμες πλύσεις. Πρέπει νὰ πλένουν τὸ πρόσωπότους, ἕνα μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, τὰ γένεια, τὰ χέρια ὡς τὸν ἀγκῶνα καὶ τὰ πόδια ὡς τὸν ἀστράγαλο.

Κάθε Παρασκευὴ ἐπίσης εἶνε ὑποχρεωτικὴ ἀπ' τὴ θρησκεία γενικὴ πλύσις τοῦ σώματος; καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὑπάρχουν τόσα πολλὰ χαμάμια στὴν Τουρκία. Ἐπὶ πλέον καὶ κάθε τζαμὶ στὴν Τουρκία ἔχει τί; βρύσες του γιὰ νὰ πλένωνται σ' αὐτὲς προχείρως οἱ πιστοί.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

Ὁ λακὲς ποὺ πλούτησε καὶ ποὺ ἔμεινε...λακὲς μ' ὅλα του τὰ ἑκατομμύρια. Ὁ ἀμαξᾶς τοῦ Λόου. «Πάρτον ἢ θὰ τὸν πάρω ἐγώ !...» Ἡ μαγείρισσα ποὺ ἔγεινε πολυεκατομμυριοῦχος. Ἕνα ἐπεισόδιο στὸ θέατρο. «Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Μαρία !...»

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν μεγάλων χρηματιστηριακῶν κόλπων τοῦ Ἄγγλου τραπεζίτου Λόου, ὅπου μέσα σὲ λίγες ὧρες ἔχάνοντο ἢ ἐκερδίζοντο ὁλόκληρες περιουσίες στὸ χρηματιστήριο τοῦ Λονδίνου, κάποιος λακὲς ἔτυχε νὰ εὐνοηθῇ τόσο ἀπὸ τὴν τύχη, ὥστε ἔγινε ξαφνικὰ βαθύπλουτος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κύριός του, εἶχεν, ἀντιθέτως, καταστραφεῖ, ὁ νεόπλουτος λακὲς ἀγόρασε τὸ πολυτελὲς ἁμάξι του.

Μιὰ μέρα, ὁ πέως λακὲς διέταξε τὸν ἀμαξᾶ του καὶ τοὺς λακέδες του, νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν ὁδὸ Χρηματιστηρίου καὶ νὰ τὸν περιμένουν ἔξω ἀπὸ κάποιο χρηματιστηριακὸ γραφεῖο. Ἔτσι καὶ συνέβη. Ὁ νεόπλουτος λακὲς μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο καὶ ἔδωσεν ἐντολὴ νὰ τοῦ ἀγοράσουν μερικὰ χρεώγραφα. Ὅταν ὅμως βγῆκε, ἀφηρημένος καθὼς ἦταν ὀντι νὰ μπῇ μέσα στὸ ἁμάξι του, ἀνέβηκε στὸ πίσω κάθισμα, τὸ προορισμένο γιὰ τοὺς... λακέδες. Ὁ ἀμαξᾶς, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, κατεπλάγη μὲ τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ φέρσιμο τοῦ κυρίου του.

— Τί κάνετε αὐτοῦ ; τοῦ φώναξε. Ποῦ εἶνε ὁ νοῦ σας;...

Ὁ νεόπλουτος τότε συνῆλθε ἀμέσως. Κατέβηκε ἀπὸ τὴν...τέως θέση του καὶ μπαίνοντας μὲ μεγαλοπρέπεια μὲς στ' ἁμάξι του, ἀπήντησε στὸν ἀμαξᾶ:

— Σιωπή, ζῶον ! Δὲν βλέπεις ὅτι δοκιμάζω νὰ δῶ ἂν...χωροῦν νὰ καθίσουν πίσω ἀπὸ τἀμάξι δυὸ τρεῖς ἀκόμη λακέδες ; Αὐτοὶ ποὺ ἔχω δὲν μοῦ ἀρκοῦν καὶ σκέπτομαι νὰ πάρω κ' ἄλλους !

***

Μεταξὺ τῶν ἀποτόμως πλουτησάντων κατὰ τὴν πρωτοφανῆ γιὰ τὰ χρηματιστηριακὰ χρονικὰ τῆς Ἀγγλίας ἐκείνη ἐποχή, ἦταν καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀμαξᾶς τοῦ τραπεζίτου Λόου. Μιὰ μέρα ὁ κύριός του, ὁ ὁποῖος εἶχε προμηθευθεῖ δυὸ νέα ἁμάξια, παρεκάλεσε νὰ τοῦ συστήσῃ καταλλήλους ἀμαξάδες. Ὁ ἀμαξᾶς, πράγματι, τοῦ παρουσίασε δύο φίλους του.

— Εἶνε καλὸς αὐτὸς ἐδῶ ; τὸν ἐρώτησεν ὁ Τραπεζίτης, δείχνοντάς του τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο ἀμαξάδες.

— Θαυμάσιος ! Τόσο καλός, ποὺ ἂν δὲν τὸν πάρῃ ἡ Ἐξοχότης σας στὴν ὑπηρεσία της θὰ τὸν ..πάρω ἐγώ !...ἀπήντησεν ὁ πλουτήσας ἀμαξᾶς.

***

Ἰδοὺ κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμη ἀνέκδοτο, ἀναγόμενο στὴν ἴδια αὐτὴ ἐποχή. Τὸ παραλαμβάνομε ἀπὸ τὴν «Ἀλληλογραφία» τῆς Δουκίσσης τῆς Ὀρλεάνης :

«...Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες αὐτὲς βραδυές, μιὰ κυρία, ὀνόματι κ. Μπεγκόν, εἶχε πάει στὴν ὄπερα μαζὶ μὲ τὴν κόρη της. Λίγη ὥρα πρὶν ἀρχίσει ἡ παράσταση, μπῆκε μέσα στὸ θεωρεῖο τοῦ; καὶ κατέλαβε μία θέση μπρός-μπρός, μία γυναίκα τεραστῶς ἀοχημη, ντυμένη ὅμως μὲ τὰ πλουσιώτερα ὑφάσματα ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς καὶ φορτωμένη μαργαριτάρια. Ἡ δεσποινὶς Μπεγκόν, μόλις εἶδε τὴν παράξενη αὐτὴ γυναίκα, εἶπε στὴ μητέρα της.

— Καλέ, μαμά, γιὰ κύτταξε αὐτὴν τὴν πλουσιοντυμένη κυρία... Πῶς μοιάζει τῆς μαγείρισσάς μας τῆς Μαρίας...

— Σιωπή, κόρη μου, ἀπήντησεν ἡ μητέρα της. Λὲς πράγματα ἀδύνατα...

— Μὰ γιὰ κύτταξέ την καλὰ μαμά, ἐπέμεινεν ἡ κόρη.

— Πράγματι, εἶπεν ἡ κυρία Μπεγκόν ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν γειτόνισσά της. Τῆς μοιάζει καταπληκτικά. Δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ ὑποθέσω.

Ἡ πλουσιοντυμένη τότε νεόπλουτη, ἀντιλαμβανομένη τὸ σούσουρο ποὺ γινόταν γι' αὐτήν, ἐγύρισε καὶ εἶπε πικαρισμένη στὸν συνοδό τη , μὲ δυνατὴ φωνή :

— Ἔ, καλά, μάλιστα, εἶμαι γώ, ἡ Μαρία, ἡ μαγείρισσα τῆς κ. Μπεγκόν...Καὶ μ' αὐτό, τί ;! Ἐπλούτησα καὶ στολίζομαι ὅπως θέλω κι' ὅπως μ' ἀρέσει...Δὲν χρεωστῶ μοῦ φαίνεται σὲ κανένα τίποτα...Μήπως ἔχει κανεὶς ἀνείρηση ;... Μὲ τὶ ἀναιδεῖς, ἀλήθεια καὶ τὶ πρόστυχους ἀνθρώπους ἀναγκάζεται νὰ ἔρχεται κανεὶς σ' ἐπαφή !...Οὔφ, βρὲ ἀδερφέ !..:

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Η ΦΙΛΙΑ

Μόνον οἱ μεγολόκαρδοι μποροῦν νὰ εἶνε ἀληθινοὶ φίλοι. Οἱ μικροπρεπεῖς καὶ οἱ δειλοὶ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ ἐννοήσουν τὴν σημασία τῆς ἀληθινῆς φιλίας.

Kingsley